

er jeg overbevist om, at ogsaa Finantsudvalget maa erkjende det samme Hensyn, og at det da vil træde til; men vi have jo ogsaa Exempel derpaa fra forrige Samling. Den ærede Ministers Lønningsforbedring nu vil blive fra 75,000 Kr. til 300,000 Kr.; men forelaa der ikke forrige Gang et Forslag fra Finantsudvalget om at bevilge 300,000 Kr. til Forbedring af Almueskolelærernes Lønninger? Der er altsaa allerede et Fingerring, som viser, at man er villig til endog at gaae videre end til det Tilskud, den ærede Minister vil opnaa ved sit her foreliggende Forslag. Jeg er derfor ganske rolig med Hensyn til Udfigten til, at Finantsudvalget vil tage denne Sag i sin Haand. Der er gjentagne Gange gjort opmærksom paa, at det ikke er Sagen selv, men politiske Hensyn, der her ere afgjørende; men naar man udtrykker sig saaledes, kan man svare baade Ja og Nei dertil. Derfor man vil sige, at det er af almindelige politiske Hensyn, har jeg i mit første Foredrag ikke nævnt Noget derom; men det sker for mit Vedkommende af Hensyn til den nuværende Ministers Stilling til Undervisningsvæsenet, hans Stilling netop med Hensyn til denne Sag. Vi vide, at han er saa bestemt imod de Ansøkelser, der maa være ledende for os efter vor Opfattelse af Forholdet, at vi ikke kunne vente at komme igjennem med ham i nogen saadan Reform, og det er den almindelige Bevissthed om de fuldstændig forskjellige Standpunkter, hvorpaa man staar, der har dikteret min Modstand imod det foreliggende Lovforslag. — Jeg skal imidlertid ikke gaa videre. Den ærede Minister var og fandt det rigtigst at være meget kort med Hensyn hertil, og i den Henseende kan jeg ganske følge ham.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): I Anledning af den ærede sidste Lalers Foredrag skal jeg indfrakte mig til to ganske korte Bemærkninger. Den ærede Laler yttrede, at det, da man endnu ikke kunde se, hvorledes de Lønningsforbedringer vare, som jeg agtede at gennemføre, vilde være meget vigtigt at gaa ind paa nogen videregaaende Lønningsforbedring for Skolelærerne, men det ærede Medlem kom strax efter til en helt anden Slutning, nemlig at man paa Grund deraf maatte optage en Lønningsforbedring paa Finantsloven. Naar imidlertid denne Sag maatte komme til Forhandling paa Finantsloven, vil man heller ikke have nogen Oversigt over, hvorvidt jeg tror at kunne gaa i Genhold til den bestaaende Lovgivning, og hvad der altsaa i saa Henseende kunde tale imod at vedtage det foreliggende Lovforslag, maa ogsaa tale imod at give Noget paa Finantsloven. Naar det ærede Medlem uddrog Slutninger af, hvad jeg har sagt ifjor om denne Sag, vil jeg gjøre opmærksom paa, at denne da forelaa ganske anderledes, end den kommer til at foreligge nu, efter at jeg har forelagt et Forslag

om, hvorledes jeg tror at kunne gaa til at forbedre Skolelærernes Lønning. Det var det ene Punkt. — Dernæst udtalte det ærede Medlem i sit første Foredrag og hentydede nu til det Samme, at der naturligvis ikke kunde være nogen Mulighed for at komme overens med mig om Noget somhelst angaaende Skolelærerenet. Jeg veed nu ikke, hvorfra det ærede Medlem veed det, og jeg skal heller ikke opholde mig ved nogen yderligere Udsvikling derom; men jeg vil kun bemærke, at jeg, naar det ærede Medlem forudsatte, at det selvfølgelig vilde være aldeles umuligt, at jeg kunde gaa ind paa at forandre den nuværende Kaldelsesmaade derhen, at det blev Familiefædrene, der kaldte, ikke kan indse, hvorfra det ærede Medlem veed, hvad jeg maatte mene om denne Sag. Mig vitterligt har jeg aldrig udtalt nogen Mening derom, og jeg antager derfor, at det ærede Medlem ogsaa efter nærmere Overveielse vil finde det rettest at lade denne Sag staa hen.

J. A. Hansen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem har allerede haft Ordet to Gange, men under Forudsetning af Thingets Samtykke — skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

J. A. Hansen: Den ærede Minister kunde ikke finde Samklang mellem min Udtalelse om, at vi ved Finantsloven kunde give et Tillæg for eet Aar, medens vi ikke kunde gaa ind paa hans Lovforslag, der gaar ud paa et almindeligt og varigt Tillæg. At vi ikke kunne gaa ind paa et saadant Tillæg gennem Lov uden at kende, hvad den høitærede Minister mener at kunne gjøre uden Lov, det synes jeg er klart; men at vi, naar vi erkjende, at der er almindelig Trang til Forbedring i Skolelærernes Lønning, kunne give en saadan Bevilling paa Finantsloven for et Aar, for at se, hvad den ærede Minister af egen Magtfuldkommenhed tror at kunne gjøre, mener jeg er noget ganske Andet. Jeg tror ogsaa, at den ærede Minister ved nærmere Overveielse vil se, at der er stor Forskjel derpaa. — Med Hensyn til den sidste Bemærkning skal jeg sige, at det er den ærede Ministers egne Motiver til Lovforslaget, der have bragt mig til den Udtalelse, han sidst nævnte. Efter at han har gjort opmærksom paa, at hos det aldeles overveieende Flertal af Skolelærerne, „har den Ansøkelser gjort sig gjældende, at den nuværende Kaldelsesmaade virker uheldigt“, og at „mange Skolelærere have tvøvet det hensigtsmæssigt ved Lov at forandre det bestaaende Forhold saaledes, at det blev dem, som nu ere kaldsberettigede, der indstillede og omvendt“, siger Ministeren: „Ministeriet har imidlertid fundet Betænelighed ved i hvert Fald for Tiden at forelægge